

12 RÖPIRAT.

Budapest 1887. augusztus

VII. évfolyam

XI. füzet.

Mik a teendőink a legközelebbi jövőben?

A nélkül, hogy praeoccupálni akarnánk, a szeptember végén egybegyűlendő antiszemita képviselők azon határozatainak, melyeket a pártnak a legközelebbi jövőben követendő magatartására nézve hozni fognak, csakis saját nézeteinknek adunk kifejezést pártunk legközelebbi teendői fölött.

Vannak olyanok, a kik a pártunkat jó részben cserbehagyott nagy közönség ellenében repressáliát ajánlanak alkalmazni azzal, hogy pártunk „sztrájkoljon” egy vagy két évig, vagyis, mivel a publikum plus-minus cserbehagyott bennünket, hagyjuk mi is egy ideig a faképnél a publikumot. Ha jó neki a zsidójárom, ám húzza, azt: a mi fejünk ne fájjon ő érette. A mi időleges félrevonulásunkkal a zsidók szemtelensége mértani arányban növekedvén, majd pár év múlva rimánkodva jönnek az emberek, hogy vegyük fel újra az actiót a praepotens zsidóság ellen. Néhány év múlva aztán az általános politikai viszonyok is gyökeresen megváltozhatnak a mi előnyünkre, s váratlan kedvező események is jöhetnek közbe, úgy, hogy akkor képviselőházi actiónk nem lesz a falra borsóhányás, mint most körülbelül az lenne.

Hát hiszen tagádhatlan dolog, hogy rút hálátlanság és elismeréshiány volt a nemzettől úgy elbánni pártunkkal, a legtöbb jelöltünkkel, mint a hogy elbánt. Mert hát ugyan melyik pártnak, melyik ellenzéki pártnak vannak nagyobb érdemei a nemzet anyagi és erkölcsi javának előmozdításában; mint épen az antiszemita pártnak? Ugyan mit tett Apponyi pártja, a mióta létezik? Meddő kritikát gyakorolt a Tiszakormány fölött, a melynek helyébe akar ülni. S mit tett 20 év óta a függetlenségi párt? Szidta a közösügyes „kaurmányt”, de egyetlenegy eszmével nem járult állapotaink javításához. S a nemzet mégis ezeknek az ellenzéki pártoknak adta a győzelmi pálmát és nem nekünk, a kik pedig rövid politikai

létünk óta a sikereknek egész hosszú láncolatát bírjuk felmutatni.

Mert hát ugyan kiknek köszönheti az ország, sőt Európa, hogy a zsidók által az emancipáció után praxisba vett pénzügyi és börzeszedelgésnek, a mely ezer meg ezer millió forintig csapolta le a keresztény népeket, — be lett az útja azontúl vágva? — Az antiszemitáknak.

Kiknek köszönhető az, hogy a keresztény ember ma már kereszténynek meri nevezni magát, s büszkén annak nevezi magát, a mit a 60 as, 70-es évek alatt a „műveit” körök szegyeitek volna, — mint épen nekünk antiszemitáknak?

Kiknek köszöni a papság, hogy tagjai ma Bécsnek, Budapestnek és más nagyobb városoknak az utcáin szabadon sétálhatnak a nélkül, hogy személyes insultusoknak lennének kitéve, a mint kitéve voltak az emancipációt követő évek alatt? — Nekünk antiszemitáknak. S ugyancsak, kiknek köszönheti a papság, hogy a zsidó hírlapok nem mernek többé czud-ar gúnyt üzni belőle és tagjaiból, a keresztény szertartásokból, s hogy általában a papságnak a zsidósajtó által megrendítve volt tekintélye visszaállítva lett, sőt ma úgyszólván népszerűségnek örvend? — Nekünk köszönheti antiszemitáknak.

Kiknek köszöni a magyar nép, hogy a zsidók felszabadításával egyidejűleg felszabadított uzsora ismét megfékeztetett, s ezzel millió és millió forintok megmaradtak a keresztény-magyar emberek zsebében? — Nem-e nekünk antiszemitáknak?

Kiknek köszöni lételét ezer meg ezer keresztény üzletember, a kiknek üzleteit csak azért, mert keresztény emberekéi, — a keresztény közönség ma inkább látogatja, mint a zsidókéit, s a kiket antiszemitizmus nélkül a zsidó üzletemberek összejátszó versenye már rég megbuktatott volna? — Nem-e nekünk antiszemitáknak?

Kiknek köszöni a nemzet, hogy a zsidók által üzött részletjegy (Ratenbrief) szédelgéstől annyira-mennyire megmentve lett; — hogy a borhamisítás ellen kormány és törvényhozás komolyan fellépni készül; — hogy a regale kilátásban levő megváltásával a zsidók aranybányája: a korcsma ki fog ragadtatni kezeikből? — Nem-e nekünk antiszemitáknak?

Kiknek köszönheti a keresztény-magyar társadalom, hogy a zsidóházassági törvényjavaslat megbukott? Nem-e az általunk az országban támasztott s élesztett antiszemitikus mozgalomnak?

S még ez nem minden. – Kiknek köszönheti Magyarország, hogy ma már legalább is 2-3 zsidó miniszterünk nincs, s hogy a képviselőház legalább is egy negyedrészen nem áll zsidó tagokból? – Nekünk antiszemitáknak.

Melyik az a magyar ellenzéki parlamenti párt, a mely a mi politikai s erkölcsi sikereinknek csak egy század vagy ezredrészét is felmutatni képes lenne? – Olyan nincs.

És mégis – a helyett, hogy megszorodva küldött volna a nemzet bennünket a képviselőházba, – megfogyva térünk oda vissza; a helyett, hogy az eszközöket a kezünkbe adná, például sajtónk hathatós támogatásával, sajtónkat tengődni, munkásait elcsenevészni hagyja, a kiknek egyike, a lánglelkű *Balázs Sándor* a nemzet hálátlansága fölött, e hó elején a méregpohárban keresett vigaszt.

Ily viszonyok közt az időleges passivitás politikája teljesen indokoltnak s opportunus dolognak is tűnnék fel, főleg ha számításba vesszük még azt is, hogy a mi időleges félrevonulásunk a parlamenti dynamikán is változást fogna előidézni, a mi pártunk parlamenti létezése és működése az évek során át, akarattunkon kívül, bizonyos megkövesedett hatalmi viszonyokat teremtven ott meg, a mely hatalmi viszonyok, mihelyt mi a parlamentben hallhatók nem leszünk, katastrophaszerűleg megváltozni fognak és pedig a mi előnyünkre is. S épen ezért ezt a pontot, nyilvánvaló okokból, ma bővebben nem is fejtegetjük. A kik azonban mélyebben ismerik parlamenti pártviszonyainkat, érteni fognak bennünket. Majd annak idején emlékeztetni fogjuk olvasóinkat ezen most leirt sorainkra.

Tehát ismételjük, az antiszemita pártnak, taktikai szempontból való időleges passivitása, a mai viszonyok közt nemcsak teljesen indokolt, de opportunus is lenne. Mindazonáltal mi mégsem lehetünk a passivítás szószólói. Nem pedig azért, mert, ha a nemzetnek irányunkban közönyös vagy magát épen ellenségesnek kimutatott része iránt fel is lennénk mentve minden további kötelességtől, nem vagyunk felmentve a nemzet azon része iránt, a mely bennünket vállaira emelt s az ország tanácsába küldött, vagy más utakon részesít támogatásában, s nem vagyunk felmentve saját lelkiismeretünk által, a mely parancsolólag követeli tőlünk, mint az elv embereitől, hogy elveinket minden utón módon, minden helyen és minden alkalommal érvényesíteni törekedjünk.

Mi tehát ezentúl is meg fogjuk tenni kötelességünket. Parlamenti taktikánkon azonban változtatnunk kell, mert a

múlt országgyűlésen pártunk által követett taktika száz és egy ok miatt az új országgyűlésen még kevésbé vezetne célhoz, mint a múlt országgyűlésen. Ezt a taktikát fő vonásaiban megállapítani, az antiszemita párt, vagy ha úgy tetszik, néppárt képviselői, szeptember végén tartandó értekezleteiken fogják megállapítani.

Legközelebbi teendőink között azonban nem hagyhatjuk említés nélkül a *szövetkezeti ügy* felkarolását, a melyet a választások előtt kiadott programmunkban is ígértünk választóinknak. Tág s üdvös tér nyílik itt előttünk a csendes és közhasznú munkálkodásra. Épen a mi népünk, az antiszemita érzelmű nép legfogékonyabb a szolidaritás, az együvé tartozás, az érdekközösség eszméjét kifejezésre juttató szövetkezeti ügy iránt, s azért eddig épen a mi népünket, a mi jelszavainkkal vettük e tekintetben kezük ügyébe olyanok, a kik itt Budapesten aztán megtagadnak bennünket, megtagadják az antiszemitizmust, a mely által ültetett fa lombjain legelésznek pedig.

Ez egy oly anomália, a melyen segítenünk kell, ha azt nem akarjuk, hogy a gyékényt végleg kirántsák ezen leg-ravaszabb ellenfeleink alólunk.

E tekintetben kétféle irányban kell haladnunk: a hitel-, fogyasztási-, közös eladási stb. szövetkezetek hálózatának létesítése, és másfelől a *magyar földbirtok védelme* irányában.

Mik e tekintetben nézeteink, mikép véljük mi e kitűzendő feladatainkat megoldhatóknak, – arról majd legközelebbi füzetünkben.

Majd meglátjuk, hogy azokhoz az urakhoz, a kik bölcsőbbek akarva lenni az antiszemita képviselőknél, folyton azt tanácsolgatják nekik, hogy „ne csak mindig a zsidót szidják, hanem tegyenek is valami pozitív dolgot”, mondjuk, majd meglátjuk, lesz-e szerencsénk ezekhez a tisztelt urakhoz, ezen általunk kijelölt, nagyon is kézzel foghatólag pozitív működési téren?

A zsidóság merész tervei a választások után.

Az antiszemita pártok jelöltjei nagy részének sikeres levetése fölött természetesen nemcsak nagy az öröm Izraelben, hanem a zsidó urak azt hiszik, hogy most már nincs semmi fék, a mely szemtelenségeiknek útját állana; azt hiszik,

hogy most már szabad a vásár nekik. S bizony, sajnos, a zsidó urak nem is számítanak egészen rosszul. Lássák most aztán a történeendőket azok, a kiknek közönyös magatartása vagy épen irányunkban tanúsított ellenséges magaviselete okozta azt, hogy mi nemcsak hogy megszorodva nem, de ellenkezőleg megfogyva jöttünk ki a választási urnából.

A választások lezajlása után a zsidó lapok első rohama a kath. papság ellen s névszerint a hercegprímás ellen lett intézve, a kiról széltiben híresztelték, hogy az antiszemita jelöltek iránt tanúsított rokonszenve miatt Ő Felsege ad audiendum verbum regium fogja őt idézni. Persze a sajtó Kóbik azt szerették volna, ha a hercegprímás is olyan Haynald-féle zsidóbarát pásztorleveleket adott volna ki ellenünk.*) A katolikus alpapság hazafias részének sok kerületben kétségkívül nagy érdemei vannak ügyünk iránt, s megválasztott képviselőink legtöbbje hálásan emlékezik meg kerülete derék papságáról, a mely valódi apostoli buzgalmat fejtett ki igaz ügyünk győzelemre juttatásában; – de az ország túlnyomó részében a papság teljesen közönyösen viselte magát irányunkban, sőt több helyen, például Zalamegyében, hogy három kerületben megbuktunk, egyenesen az ottani kath. papság ellenséges magatartásának tulajdonítandó. Hogy e helyeken a papság mily rosszul fogja fel feladatát és helyzetét, arra nézve legekleatásabb példa Szemnecz Emil esete, a ki tudvalevőleg a képviselőházban a keresztény, sőt a specifikus katolikus érdekekért egyenesen exponálta magát. S mi lett ezért Szemnecz Emil jutalma? Az, hogy a választásánál, egy káplánt kivéve, az egész papság vagy közönyös volt, vagy egyenesen ellene dolgozott. Már most tessék ezen tényből az olvasónak magának levonni a nyilvánvaló következtetéseket.

No, hanem most majd gyönyörködhetik a saját művében a papságnak ezen kormánypárti sakterbarát része. A jutalommal kortesszolgálatiért” már készen van a kormány és a zsidóság. Ugyanis, amint a lapok nemrégiben jelezték, a kormány már elkészítette a *kötelező polgári házasságról* szóló törvényja-

*) Nem tudjuk való-e, de a „Monatsblätter zur Belehrung über das Judenthum” Majna melletti Frankfurtban megjelenő zsidólap azt állítja, hogy *Rónay Jácint* püspök, nevelő az osztrák magyar uralkodóháznál, legújabbán kiadott „Napló”-jában az antiszemitizmust „korunk legújabb pestiséinek nevezi. Ha ez csakugyan való, úgy lásd a pendant-t ehhez „Rothschild Nathaniel báró és Károly Lajos főherceg” című alább közölt cikkünkben.

vaslatot, a mely már a legközelebbi ülészakon tárgyalás alá kerül, s a kormánypárti zsidóbarát papság egyenes közreműködésével megválasztott mameluk, nemkülönben a szinte nagyon portált habaréki, no meg a függetlenségi párti képviselők által csak úgy durrog, úgy meg fog szavaztatni. Mi antiszemita képviselők pedig hiába fognánk dikciózni a kormány e javaslata ellen is, bármennyire óhajtanák is majd ezt azok a zsidóbarát főtisztelendő, nagyságos és méltóságos, esetleg excellenciás urak, a kiknek a lelkén is szárad, hogy a mi jelöltjeink nagy része elbukott.

Pedig hát az egyházra s általában a kereszténységre nézve – a mi viszonyaink között – igen veszélyes csapás lesz a kötelező polgári házasság behozatala. Ha ez törvénynyé válik, a szolgabíró és illetve a polgármester előtt köttetnek a jogérvényes házasságok, nem pedig a pap előtt, a ki ekként elveszti a stólát azon esetekben, ha a papi áldást nem kéri a házasulandók, a mi minden esetre úgy lesz legalább akkor, ha a házasulandók egyike zsidó lesz, a kire keresztény pap nem is adhatja áldását. Egyáltalán pedig az anyakönyvvezetés teljesen kivétni fog a papság kezéből, s a polgári hivatalnokokra bízatik. A születendő gyermekeket is majd a szolgabíró és polgármester írja be az anyakönyvbe, s elesvén a keresztelési kényszer, azonkívül, hogy a papság, – természetesen itt is nemcsak a katolikus és görög keleti, hanem az ellenünk, kevés dicséretes kivétellel, mindenütt ellenséges érzületet tanúsított protestáns papság is – ez által is veszít jövedelméből, – támadni fog nálunk is egy keresztleetlen s így vallástalan népréteg, úgy a mint ez már Németországban is van, amint e fölött *Stocker*, a német császár udvari papja nem győz eleget panaszkodni: s ezzel támadni fog egy, a zsidósággal egy követ fújó keresztleetlen népréteg, a melynek semmi köze se fog lenni a keresztény paphoz. – Kell ez önöknek, sak terbarát főtisztelendő, tiszteletes, nagytiszteletű, nagyságos, méltóságos stb. urak? – Ám csak tessék majd megenni a maguk főztét. Mi antiszemiták, ha akarnánk is, nem fogjuk részükre csekély számunk mellett kikaparhatni a gesztenyét a tűzből.

Ezen megjegyzéseink szóltak a zsidóbarát papoknak; most szavunk van a zsidóbarát földbirtokosokhoz, a kik a „socialista, kommunista, nihilista” antiszemita jelöltek ellen oly derekasan és sikeresen fenekedtek, és szavunk van a borért, pálinkáért, s néhány fillérért magukat az ördögnek, akarjuk

mondani a zsidóbarát jelölteknek eladott földműves gazdákhoz. Tudják önök, tisztelt atyafiak, tekintetes, nagyságos sfcb. urak, mit tervel az önök *földbirtoka ellen* a zsidóság? Kévés-sel ezelőtt a „Pester Lloyd”-ban és az „Egyetértés”-ben cikkek jelentek meg, a melyek *George Henry* nevű amerikai socialista írónak a teoriáját igen helyeslőleg kommentálták, s úgy látszik, Magyarországon is alkalmaztatni szeretnék, mert már csinálják mellette a hangulatot. S mit akar *George Henry* socialista író? Semmi mást, mint hogy az *állam sajátítsa ki az összes földbirtokot a tulajdonosoktól*, s adja egyeseknek haszonbérbe! Persze ez által expropriálnék az egész magyar földbirtokos osztály, s birtokait aztán a licitáczió a legtöb-bet ígérő *zsidók* vennék ki az államtól haszonbérbe. Mi magyar földbirtokosok aztán a birtokunkért kezünkbe nyomott s a Rothschildok által a börzén árfolyamukban levett papirosokkal a kezünkben majd beállhatunk a zsidó haszonbérlok sáfárjainak, vagy, ha papírjainknak hamarosan a nyakára hágtunk, béreseinek, avagy, ha se zsidók sáfárjai, se zsidók béresei lenni nem akarunk, egész nemzetestül kivándorolhatunk Amerikába vagy Afrikába, Kongó ország tájára, s ott alapíthatjuk meg az új Magyarországot. Az ó Magyarország persze lesz Judaea, az ő zsidó állami haszonbérloível, s ezzel a zsidóság egy kardcsapás nélkül meghódította ezt a földet, a mely urának egy ezredéven át a magyart ismerte.

De hát, vethetné ellen valaki, – ez a „bolond” terve a zsidóknak csak nem sikerül. Nem-e?! Először is ez a terv a mai elzsidósodott viszonyaink között még olyan „bolond” se, mint „bolond”-nak lett volna mondható az ember, a ki 1867-ben a zsidó emancipáció behozatalakor megjósolta volna, hogy 20 év múlva, vagyis 1887-ben tényleg már nem a magyar nemzet, hanem a *zsidó* nemzet fog uralkodni ebben az országban Másodszor pedig, ha Rothschild *akarja* az új honfoglalás e módját alkalmaztatni, a Tisza-kormány s pártja és zsidóbarát ellenzékünk meg is fogja azt neki szavazni. Napjainkban *nincs semmi lehetetlenség*, mihelyt azt a zsidóság akarja. A zsidóság akarata ellen gát, sikeres gát, egyedül a megszaporodott *antiszemita*párt lett volna. Tetszett minket önöknek tisztelt zsidótalpnyaló atyafiak, tekintetes, nagyságos, méltóságos stb. urak, mint a „társadalmi rend ellenségeit” kibuktatni a kerületekben, egyék meg most majd azt, a mit a zsidók önöknek, önök maguknak főztek. Mi önöknek, bár mint sóvárogjanak is majd utánna, nem fogjuk a gesztenyét a tűzből

kikaparni, még ha tehetnénk is, a mit pedig megcsappant számarányunknál fogva, nem is fogunk tehetni.

Egyébiránt, ha a George Henry socialista s amint lát-szik *kommunista* íróba szerelmes zsidaink, a kik mindamellet az önök zöld fogalmi szerint „a társadalmi rend barátai” – *egyelőre* tán nem is tartják opportunusnak a földbirtok állami kisajátítását keresztül vitetni, s ebből zsidó állami bérleteket csinálni, – a mai földbirtokosok a nyomasztó adóterhek mellett tényleg úgyis csak *haszonbérői az államnak*, s a deficit megszüntetésére célzandó s Rothschildnak tetsző új adótörvények, mellett még inkább azok lesznek; a magyar földbirtokosokat, földműveseket pedig a zsidók most is javában expropriálják. Ha önöknek tisztelt zsidótalpnyaló atyafiak, tekintetes, nagyságos, méltóságos stb. urak, tetszik ez az állapot, aminthogy *tetszik*, megmutatták a lefolyt választásoknál, – ám jó. Mindenki a maga bőrét viszi a vásárra, ki egy pár liter borért és egy porció pecsenyéért, ki öt tíz forintért, ki egy címért vagy rendjelért, ki többért, – már t. i. a ki hogy taksálja a maga bőrét.

Hanem aztán, ha a kormány és a zsidóság majd szíjat hasít az Önök 5-10 forintos kóser bőréből, vagy pláne azt le is nyúzza, – hiába fognak önök sóvárogni az után, hogy mi antiszemiták jöjjünk az önök segítségére. Mi miattunk kormány és zsidóság bizvást szíjat hasíthat az önök kóser bőréből vagy akár le is nyúzhatja azt, a mire önök a választásoknál követett magatartásukkal derekasan rá is szolgáltak.

Zsidószagú alkotmányosság. Mikép lehető a mai zsidó uralom?

Ha még kétségben volt valaki a fölött, hogy ez az egész mai ügynevezett alkotmányosság nem egyéb hazugságnál s csalásnál, és valóságban nem egyéb zsidó tőkések és ezek ruhába kapaszkodott zsidó tényérnyalók urnaimánál: hát azt a múlt júniusban lezajlott választások kijózaníthatták kétségéből.

Rég lehet itt-ott a nép közt hallani, hogy kormánypárti, függetlenségi, mérsékelt ellenzéki mind egy kutya, egyik olyan mint a másik; de a ki még kételkedett a felett, hogy e pártok mind egv gyékényen árulnak, s nagyhangú jelszavaik nem egyebek népbolondításnál: hát azt is meggyőzhették a választás eseményei.

Kitűnt a választásnál szemmel láthatóan, hogy kormánypárt,

függetlenségi párt és mérsékelt ellenzék közt épen semmi különbség sincs. Csak a jelszavak különbözök. Egyik kifordított bundát visel, a másik befordítottat, de belül ugyanaz az ember, egyik olyan zsidó eszköz, mint a másik.

A választásnál tulajdonképp csak kétféle párt volt: a három-egy zsidópárt és a zsidóellenes antiszemita párt. Kormánypárt, függetlenségi párt, mérsékelt ellenzék és a zsidóság egyesült, hogy az antiszemitákat megtörje. Részben sikerült is nekik. Most már Magyarország 5 esztendőre ismét ki van szolgáltatva korlátlanul a zsidóknak.

Nem is szégyen többé a vesztegetés, itatás, erőszakoskodás; ez mind jogos, nyíltan használt fegyver.

De miképp lehető a zsidó rémuralom, mely mind e dolgokat elköveti?

Csudálkozol ezen becsületes magyarom? Megfoghatatlan előtted, hogy miképp nem látnak be tanult, okos, lángeszű keresztény emberek oly dolgokat, miket az utolsó gatyás kanász is belát? Álmélkodol, hogyan lehet a finom ízlésű, nemes lelki alappal bíró keresztény intelligencia*) ennyire szerelmes, a testben, lélekben egyiránt utálatos, visszataszító, minden lelki aljassággal, jellemtelenséggel, hitványsággal, gazsággal, pimaszsággal, orozátlansággal, butasággal, förtelmességgel szaturált zsidóba?

Nos hát íme olvasd e csodálatos jelenségnek titkát Oly egyszerű, hogy szinte kezdeddel foghatod; s ha elolvastad, azon fogsz csudálkozni, hogyan álmélkodhattál olyasmin, a minek oka, magyarázata ily közel feküdt, a mi ily természetes.

X. úr képviselő, de egyszersmind egy nagy banknak ügyvéde. A képviselőség után húz X. úr évente 2000 frtnyi fizetést, 5 éven keresztül tehát húz összesen 10,000 frtot. X. úrnak pedig kerül a képviselőség megszerzése 15 usque 20 ezer forintjába.

Hát azt kérdezed magyarom, hogy X. úr megbolondult-e, hogy kiad 20,000 forintot 10,000 forintért?

Felelet: X. úr épen nem bolondult meg, sőt nagyon is okosan számít. Mert X. úr nem lehetne annak a nagy banknak (a melyben pedig zsidók uralkodnak.) ügyvéde, ha nem lenne képviselő. Mert a zsidók használhatnák őt úgy is mint okos embert, de még inkább használhatják, ha egyszersmind képviselő. X. urnak pedig a bank-ügyvédség hoz évente 20,000 frt jövedelmet. A kéz

*) *Nem egészen*, mert vannak kerületek, például a rumi, szempezi nánási, tapolczai stb., a hol az intelligencia túlnyomó többsége mellettünk van. – Szerk.

kezet mos elve tehát világos. X. úr harczol az országgyűlésen keményen, és öröködik, hogy olyan törvény ne hozassék, a mely a zsidók szabad nyúzási privilégiumát Magyarországon csorbítaná. S ezen nagy szolgálatért aztán X. úr évi 20,000 forinttal részesül a konczból, a szabadság, alkotmányosság és jogegyenlőség nevében.

De X. urat talán kárhoztatod magyarom e tettéért? Ne kárhoztasd, mert ártatlan. Ép oly ártatlan, mint a Duna egy cseppje abban, hogy lefelé folyik és nem fölfelé. Egy csepp nem úszhat a többi ellen; magával sodorja a többi. X. úr hazaárulásáért nem ő, hanem a ti egész buta társadalmatok a felelős. Íme X. úr története.

Végezte az iskolákat mint lángeszű és lánglelkű ifjú. Szíve ép úgy telve volt haza- és emberiség-szeretettel, mint feje életrevaló eszméssel. Ügyvédi irodát nyitott s megnősült. Szebbnél szebb, okos, eleven gyermekekkel áldotta meg az ég. Esze csakhamar kitűnt mint ügyvédé, hírlapíróé és szónoké. Ezek után a nagy banknak választatott ügyvédévé egyfelől, másfelől képviselővé léptettetett fel. Azt mondták neki: oly szép tehetségnek tér kell, hol a haza s emberiség javára érvényesülhessen. Úgy gondolta ő is. Mikor képviselővé lett, csakhamar – mint okos ember – kezdett a kulisszák mögött történőkről fogalommal bírni. Nagy méltatlankodás töltötte be lelkét, s egy pár éles mondatot talált kiszalasztani a száján. E pár mondat után pedig csodálkozva tapasztalta, hogy összes barátai egyszerre meghűltek s kerülnek mint a rühes állatot. Egy azonban akadt, ki félre vonta s elmondá, hogy különben igen helyes szavai félreértést szültek, azokat tehát legközelebb helyrehozni és hasonlóktól ezutánra őrizkednie kell; mert különben állása a banknál lejárt, de még képviselőségébe is beleütött a guta, mert a mai corumpált korban – sajnos – pénz nélkül nincs képviselőség.

X. úr eleinte keményen debattalt, beszélt elvszilárdságról, becsületről, el nem adó jellemről és a többi ilyen a forgalomból kiment régi dolgokról; de aztán meggondolta a dolgot A mai drága világban ahhoz, hogy valaki tisztességes úri életet folytasson, de meg nagyreményű fiaikat taníttasson, neje, leányai szalonképesek legyenek s ez utóbbiak tisztességes kiházásíthatása lehető legyen, minimum kell 20,000 frt évi jövedelem; ha pedig X. úr csupán ügyvédségre lesz utalva, kereshet évente maximum 2000 frtot, de úgy lehet 200 frtot sem, mert mint kegyvesztett a hatalmasok bosszújának lesz céltárgya.

X. úrban az apa és férj kemény tusákat vívott a hazafival és

becsületes emberrel. Csak ne lettek volna oly szép, kedves, szeretetreméltó, oly sokat ígérő gyermekei! S aztán megkönnyítik a határozást X. úrnak a szemei előtt lefolyó példák. Leálcázom őket – gondola sokszor, – de látta aztán, mi történik az oly leálcázni akarókkal. Leálcázását hírlapban el nem mondhatja, mert nem veszi fel egy is; nem a képviselőházban, mert oda csak pénzzel lehet bejutni; legfellebb az utcán kiabálhatná el, de azal meg csak azt nyerné, hogy valamelyik „Mihaszna” bekísérné mint részeg csavargót, vagy bolondok házába vinnék mint megháborodottat. S másnap újságok és régi barátok sajnálkoznak, hogy a szegény X., ki egykor oly sokat ígérőleg emelkedett, hova süllyedett „bizonyos gyarlóságok”, „rosz szenvedélyek” miatt, miket lefátyolozni tiltja az iránta való szájalom, gyöngédség, humanismus

És aztán láthatta, hogy ha még elmondhatná is azt a leálcázást a nyilvánosság bármely fórumán, hogyan botránkoznak meg tettén mindenütt, hogyan torkolják le, hogyan gyanúsítják, rágalmazzák, mikép tiporják le becsületét és anyagi existenciáját, hogyan válik a társadalom száműzöttjévé, melyről „tisztességes” körökben még beszélni is szégyen, s meghalhat aztán gyalázat saráival tetőtől talpig berútítva, megvetve, megbecstelenítve éhen a szemétdombon családjával együtt. És mindezt X. úr gyakorlati példákból láthatja saját szemével. Ha egy csepp esze van, láthatja, hogy ma csakis az „urak” a „becsületes”, „tisztességes” emberek; a szegény ember pedig nemcsak „csöcselék”, „csirkefogó”, „csavargó”, „elzüllött existenzia”, hanem valójában nem is ember; „úr” pedig csakis az lehet, a ki szolgál a hatalmasoknak. A ki a hatalmasokkal ujjat húzni mer ma, az holnap már nemcsak szegény ember, hanem becsületvesztett ember és meghalt ember is. És sorsát osztják neje, gyermekei.

Nos csodálkozhatik-e valaki, hogy X. úr néhány álmatlan éj után megtört és a kényszerűség előtt meghajolt? De nem akart többé képviselőül föllépni; hanem értésére adták barátságosan, hogy muszáj, mert „az olyan fényes tehetség számára tér kell, hogy magát az emberiség s a nemzet javára hasznosíthassa.”

És így maradt meg X. úr „tisztességes”, „becsületes” embernek, képviselőnek és bankügyvédnek. Pályáján mind több kitüntetés s mind több haszon vár reá. Végre beleszokik sorsába, s csalókokkal megnyugtatja lelkiismertét, s utoljára, a mit annyiszor beszél, a minek bizonyításán esze annyi okot, érvet felkutat, utoljára azt ő maga is elhiszi, hogy a zsidóság a haza áldása s ő maga a legérdemesebb hazafi.

Csodálkoztok-e hát még, miért bálványozza a zsidót oly nagyon az intelligencia, hogy azok sérelmét a saját sérelmének tekintik, s azok szabad nyúzását a saját „tisztességének”, „becsületének” mondja? S csodálkoztok-e még, hogy a választásokon megkisebült az antiszemita párt?
Nyíri Elek.

A porosz „Kreuzzeitung” a magyarországi képviselőválasztásokról.

Hogy a zsidóktól független németországi sajtó mikép ítél Tiszának az antiszemita ellen viselt választási hadjáratáról, arra nézve érdekes adatul szolgál a német birodalom legnagyobb konzervatívpartii lapjának a „*Neue preussische (Kreuz-) Zeitung*”-nak július 3-ki számában foglalt vezércikke, a mely következőleg szól:

„Tisza úr olyan ember, a ki a túlművelődésnek és a félbarbárságnak minden eszközeit egyenlő ügyességgel tudja kezelni, s á kire nézve se az egyik, se a másik irányban nem léteznek skrupulusok. Azért egyenlő kíméletlenséggel használta a legutóbbi választásoknál a *pénzt* és a *lőfegyvert*, a szerint, a mint a választók természete épen magával hozta. A hol ugyanis, amint ez magyar lapok tudósításai szerint számtalan esetben megtörtént, a választók formá szerint tolongtak, szavazataik árát zsebrevágni, kész örömet fizették ezt nekik; míg az antiszemita földműves választókat a zsandárok gyorstüze megtanította arra, hogy egy oly mélyen eladósodott ország, mint Magyarország, nincs abban a helyzetben, hogy a zsidóellenes érzelmeket kifejezésre juttathassa.

A pénz és a gyorstüzelés megtették köteleességüket; azonban senki se ringatja magát csalódásban az iránt, hogy ezek az eszközök egy gyenge kézben borzasztóan ellene fordulnának annak a rendszernek, a mely azokat most oly hatásosan tudja használni. Nagy gondot okoz a magyar államférfiaknak különösen az *antiszemitizmus*, mert ez egyenesen magában a magyar néptörzsben bírja támaszát, a melylyel nem szabad elrontani a dolgot, mert az a tulajdonképeni képviselője a magyar állam-eszmének. Más oldalról meg a zsidó nagy tőkepénzesség által látják szorongatva magukat, a melynek teljesen a kezében van pénzügyileg Magyarország és a mely kérlelhetlenül követeli a kormánytól, hogy az *antiszemitizmus tűzzel-vassal üldöztessék*. Egyelőre a nagy tőkepénzesség a kormány tanácsában dönt; az ő tiszteletére lett egy csomó antiszemita földműves agyonlőve. Tisza úr azonban nagyon is jól tudja, hogy maga az *antiszemitizmus*, távol attól, hogy halálra sújtva lenne, *inkább gyors terjedésben van*, a mely tényt még a *bécsi zsidó sajtó* is beismeri. Hogy az antiszemitizmus parlamentáris képviselője, köszönet a véres erőszaknak, a melyet ellene alkalmaztak, egy bizonyos veszteséget szenvedett, minden körülmények között rossz vigasztalásnak tűnik fel. A gyökér, a melyből táplálékát veszi, megmaradt. *Az országnak a zsidók által való borzalmas kiuzsorálásán az által semmit sem lett segítve, hogy a*

nyomorba taszított földművesek kétségbeesett panaszaira a „tüzet!” vezényszóval felelnek. Ebből a sárkány vetésből inkább egy vész fog támadni, a melynek nagyságát ma még az emberek alig bírják sejteni. Hogy Magyarország zsidó hitelezői, vagyonukat még jó, idején biztonságba fogják tudni helyezni, azon nem kételkedünk. Ő előttük tehát igen közönyös dolog is lehet az, mely irányban fognak tovább fejlődni Transleithánia benső ügyei; a magyar államférfiakhoz azonban alig lenne illő dolog, hasonlóan gondolkodni, s mi meg vagyunk győződve, hogy ők ezt alig is teszik. (Dehogy nem! Hátuk mögött állanak elzsidósodott szabadkőműveseink, a kik fejükbe verték már a zsidóbarát „meggyőződést,” – Szerk) Annál súlyosabban nehezedik reájuk az ország jövőjének a gondja, (Törődnek is kormányférfiaink az ország „jövőjével”; ők és mamelukjaik csak mától holnapra gondolkodnak. – Szerk.) míg a nyilvánosság előtt minden győzelmi fényben ragyog.

Nemcsak az uralkodó rendszer *ellenesei* azok, a kik ilyenmű elméi” kedőseket eresztenek meg; jóakaró oldalról is gyakran hallani hasonló nézeteket, noha ez az Ítélet könnyen érthetőleg más alakba van is öltöztetve; hogy a bécsi liberális sajtótól nem várhatni, kritikát a magyarországi zsidó gazdálkodás fölött, az magától értetik. Ennek a sajtónak az álláspontjáról az antiszemitizmus egy képtelenség, a melyre nézve égen-földön hiába keres az ember magyarázatot. Azonban magát azt a tényt, hogy az antiszemitizmus nemcsak *fenáll*, hanem *növekedik* is, amint mondtuk, nem tagadják többé, s ebből a dolog lényegére nézve oly e:y-behangzás van antiszemiták és philoszemiták között, a melynél teljesebbet nem is kell kívánni.”

Rothschild Nathaniel báró és Károly Lajos főherceg.

A „*Wiener Tagblatt*”, f. é. július 24-ki számában, nevek említése nélkül „Virágbáró” czím alatt egy érdekes cikket hozott, a melyből átvesszük a következőket:

„Bécs mellett, egy gyönyörű fekvésű völgyben, egy dúsgazdag bárónak, egy milliomosnak pompás villája van, egy még pompásabb parkkal és virágos kerttel. Az utóbbiban a virágbáró az exotikus virágoknak a legritkább és a leggyönyörűbb példányait ápolja, a melyekre oly szigorúan féltékeny, hogy kertészeinek a legszigorúbban megtiltotta a kertjébe vagy üvegházaiba bárkit is beereszteni. Hogy minő gyönyörű és nagyértékű virágpéldányok pompáznak abban a kertben, bizonyítja az a körülmény is, hogy, noha a báró a kiállításokra mindig csak a kiselejtett példányokat küldötte, ezek mégis mindig az első díjat nyerték. Történt azonban, hogy a milliomosnak egyik szomszédja, egy előkelő, magas állású úr, a ki előtt a legnagyobb uraknak a kertjei és kastélyai-akadálytalanul megnyílnak, egyszer a mellett a szigorúan őrizett kert mellett elment, s mivel ez véletlenül nyitva volt, kíváncsiságból bement, hogy megnézzé a kert virágültetményeit. Az ép jelen volt kertész a magas állású urat ugyan nem akarta beereszteni, de minekutánna ez a nevét megmondta, a kertész hódolatteljes készséggel körülvezette őt a

kertben s mindent megmutogatott neki. Másnap azonban, mikor a „virágbaró” megtudta, hogy az általa oly féltékenyen őrizett virágparadicsomba egy „idegen” szem is betekintett, végtelen dühbe jött, kertészét rögtön elbocsátotta, és még a magas állású úr kifejezett óhajására se volt hajlandó őt szolgálatába visszavenni. Erre a lapok azt a hírt hozták, hogy a *bécsi Rothschild legközelebb Parisba fog áttelepedni*, a mely elhatározás a fentebbi történettel állítólag a legszorosabb összefüggésben van.”

Így a „*Wiener Tagblatt*.” A „*Westung. Grenzboten*” pedig július 27-ki számában a következő bécsi, eredeti tudósítást hozta:

„Bécs, július 25. – Bizonyára olvasta ön a „*Wiener Tagblatt*” 24-ki számát és abban a „*Virágbaró*”-ról írt cikket Mivel úgy hiszem, hogy ön nincs egészen beavatva a bécsi zsidó ügyek mysteriumaiba, közlök önnel egyet-mást. Az eset *Reichenau*-ban játszódott le, ő cs. és kir. fensége Károly Lajos főherczegnek, a császár-király fivérének nyári tartózkodási helyén. A főherczeg villája mellett Schönerer lovagnak nagy kiterjedésű földjei voltak, a melyekhez Rothschild báró igen szeretett volna hozzájutni, természetesen azért, hogy a főherczegnek a villája mellett póffeszkedhessek; néhány évvel ezelőtt tehát közvetítők által megvételte a birtokot, s mikor már az övé volt, (Schönerer nem tudta, hogy Rothschild a vevő,) azonnal egy pompás villát rendezett ott be egy szép nagy kerttel. A ki uralkodónk fivérének egyszerű, mesterkéetlen természetét ismeri, nem fog csudálkozni azon, hogy ő szintoly egyszerűen mint ízlésteljesen rendezette be a saját villáját és kertjét.

Rothschild mint a világ pénzügyi ura, természetesen kellett, hogy nagyobbá adja a dolgot, berendezett ott egy parkot a legritkább virágokból; ott aztán terpeszkedett; megtiltotta azonban kertészeinek elbocsátás terhe alatt, az ő Tuskulumába bárkit is beereszteni. Mindenesetre értesülhetett erről Rothschild magasrangú szomszédja is, és egy szép napon, mikor a kert épen nyitva volt, bement oda.

Két héttel ezelőtt aztán a Scharf-féle „*Sonn- und Montagszeitung*”-ban az a hír merült fel, hogy Rothschild Parisba megy vagy telepszik le; minden zsidó lap tagadta ezt; Scharf 8 nap múlva ismételte a hírt, a melyet most a „*Wiener Tagblatt*” is megerősít. Persze konokul hallgatnak a többi zsidó lapok, hisz az ő elvbarátukról, a hatalmas Rothschildról van a szó. Már az időben, t. i. két héttel ezelőtt értésére adott Rothschildnak, hogy tanácsos lesz elutaznia, a zsidóhatalom azonban nagy, s kiegyenlíteni akarták a dolgot; de azon *erős kifejezések*, melyeket Rothschild harmadik személyek jelenlétében használt, sokkal inkább elmérgesítették a dolgot, semhogy el lehetett volna simítani az ügyet s most már csak rövid idő kérdése, hogy megvalósul az a hatalmi szó: „*Rothschild ment.*” Ez a póffeszkedő zsidó végre valahára a maga csapdájában fogta meg magát; föllépése az idej virágkorzón, a hol az általános rendelet ellenére, mely szerint senkinek se volt szabad a harmadik kávéháznál a Práterben behajtatni, mégis behajtatott, holott a tilalmat minden mágnás gavallér respektálta, – általános felháborodást keltett. Behajtatott biz ő a kocsijával, daczára a rendőri tilalomnak, sőt a rendőrbiztos, a ki ott állt, még szalutált is neki s hagyta őt tova hajtatni. Végre valahára valamennyi társadalmi kör be fogja látni, mit akarnak Rothschild és társai; csakhogy most még nem akarnak ezek

ellen az urak ellen fellépni, nehogy az antiszemitáknak anyagot nyújtsanak a szóbeszédre; azonban a mi ma még nincs, meglesz holnap.”

Ugyané tárgyra vonatkozólag, a prágai „*Politik*” f. hó 5-ki számában „Rothschild úr virágai” cím alatt a következő közleményt hozza:

„Báró Rothschild Nathaniel, a társadalmi köreink „Natty báró”-ja, s ugyanazoknak „enfant gâté”-ja, szenvedélyes virágkedvelő s virágtermelő. Valamint az atyjáról reá maradt schillersdorfi uradalomban (porosz Sziléziában), mint Enzesfelden s egyéb birtokain pompás üvegházai és virágültetvényei vannak, a melyekért neki semmi kiadás nem nagy. Ezek a virágültetvények hívatlan szemek elől szorososan el vannak vonva, mert hát a báró nem akarja, hogy valaki lássa az ő virágait. Valamint-hogy meg van neki a maga saját házi zenekara, a mely csakis egyedül ő előtte játszik, úgy azt akarja, hogy a virágok is csak neki illatozzanak.

A nemes bárónak a virágait tehát emberei épen úgy őrzik, mint egy keleti háremben a szép nőket. Minap aztán ő császári és kir. fensége Károly Lajos főherczeg meg akarta nézni a Nathaniel báró ültetvényeit. A kertész természetesen beeresztette a főherczeget, mert abból a nézetből indulhatott ki, hogy a császár- király fivére előtt még egy Rothschildnak ajtai is nyitva állanak. Báró Rothschild amint meghallotta, hogy a kertész egy idegennek megmutatta az ő virágait, e fölött olyan dühbe jött, hogy a szegény embert nyomban elkergette. A kenyerevesztett ember erre folyamodott a főherczeghez, a ki a dolgról csak ezen az úton értesült. *Nathaniel báró egy meglehetősen komoly intést kapott, a kertész vissza lett helyezve állásába és – báró Nathaniel, Reichenau melletti Tuskulumát, a hol a forró évszak egy részét máskor eltölteni szokta, elhagyta és a külföldre ment.*

Element pedig Rothschild *lőháton*, az ő kedves „Euryanthe” nevű kanczájának a hátán azzal a híveinek adott módbahagyással, hogy nem egyhamar jön vissza.

Vissza jön e Nathaniel báró nemsokára Ausztriába vagy nem, nem tudjuk; vannak emberek, a kik visszajövetelét a késő ősze jósolják; mások viszont azt állítják, hogy hosszabb ideig tartó londoni és párisi exilium által kell purgáltatnia magát, – mert Bécs felső köreiben *szerepét eljátszotta.*

Így a prágai „*Politik*”. Mi erre az affaire-re csak azt jegyezzük meg, hogy *Tisza* Kálmán, a dynastia-ellenes szélsőballal szövetkezve, Rothschild parancsára összeüzta az antiszemita-pártot mint *pártot*, s öt évre ismét csak a parlamenti frakció szerepére kárhoztatta, – s most, a választások után, magyarországi hú sáfárjának iránta és a zsidóság iránt tett nagy szolgálataira Rothschild azzal felel, hogy máris paczkázik az uralkodóháznak egy főherczegével. – A másik megjegyzésünk pedig az, hogy, ha Rothschild Nathaniel bárónak megvolt a bátorsága egy főherczeggel, a király testvérével úgy bánnia, a hogy bánt, megtörténhetik egyszer majd az a sottise *Tisza* Kálmán úron is, hogy a mikor újra kölcsönért megy kunyorálni Nathaniel báróhoz, ez szemtelenül *ajtot mutat majd neki*; a mire aztán az egész világ zsidó sajtójában ki lesz adva a jelszó, hogy *Tisza* Kálmán „elvesztette kormányképességét.” *) Nemde

*) A „kormányképesség”-nek, t. i. a mai magyar „alkotmányos fogalmak” szerint az az értelme, hogy mely magyar államférfinak hajlandó a Rothschild „dynasztia” továbbbi kölcsönökét adni.

excellentiád, ezen most már valószínű eshetőség beállta esetén jó volna a magyar parlamentben egy akcióképes antiszemitapárt, vagy mi?! . . . Egyébiránt, a mint láttuk, Tisza Kálmán úr jó ideig hiába is menne föl Bécsbe Rothschild Nathaniel báróhoz kölcsönért kunyorálni, mert a „nemes báró” Parisban és Londonban hegyezi a zabot a télig, s kérdés, hogy nem-e *azontúl is?* S ekkor aztán mi lesz a Rothschild által kitartott deficiztes Magyarországgal?

Külföldi szemle.

Németország.

Dr. *Böckel* Otto a német birodalmi gyűlésen felszólalt a zsidó rituális saktolás ellen, a mely valóságos állatkínzás, s a mely az általános vágási rendszabályokkal összeütközésben van. Persze hogy leszavazták, mert a német birodalmi gyűlésben is csak olyan kóser állapotok vannak, mint a magyar képviselőházban. Ebbeli eljárásáról referált dr. *Böckel* a Lipszéban június 30-án tartott reformpárti népgyűlésen. Szónok elbeszélte, hogy a saktolási vita folyamán, ellenfeleinek az ő minden személyes megtámadtatását megengedték, míg tőle a megkísértett válaszolásnál a szót azonnal elvonták. Ő mindazonáltal megkísérelte tovább beszélni, s az eredmény az volt, hogy a „ház csengettyűje” az elnök kezében mérges tulfeszítés következtében megrepedt. Legyen ez jó omen, – folytatja szónok, – arra nézve, hogy ezen állítólag a Bleichröder zsidó bankár által adományozott csengettyűnek a megrepedése azon „arany gyűrű”-nek a megrepedését jelentse, a melyet a zsidóság hazánk körül ötvösözött. (Viharos tetszés.) Ebben az „arany gyűrűben”, a zsidóság túlságos pénzügyi hatalmában rejlik a nagy veszedelem nemzetünkre nézve. A fenyegető veszedelem kevésbé a kis zsidó, a ki vereshagymán tengődve handlerez az országban, mint inkább a báróvá csinált nagy fináncz zsidó. Érthetetlen dolog az, hogy az államok miért törekednek pénzszükségeiteket mindig csak a bankzsidók útján fedezni, s e mellett sok milliókat engednek nekik keresni. Miért nem veszik fel a kölcsönöket *egyenesen a népnél*, a kis tőkepénzeseknél, amint a német kormány, 1870-ben, mivel a zsidók nem adtak neki kölcsön, a „szükségtől” kényszerítve, tette? Kitűnt akkor, mily kevés hazafiság és nemzeti érdek fekszik ebben az áruló, nemzetközi nagy kapitalizmusban. A kívántató volt 100 millióból a gazdag börzefejedelmek – teljes három millió forintot jegyeztek, a többi a *népnek* kellett előteremtenie.

A finánczsidók dédelgetése által a népek és az államok mindinkább azoknak a hatalmába kerülnek Hova fog ez vezetni? Ha mi is, Ausztriához és Franciaországhoz hasonlóan a zsidók körmei között leszünk, akkor vége a német birodalomnak.

A zsidóság által való anyagi fenyegettetéshez hasonló a szellemi fenyegettetés. A gimnáziumok Ausztriában és Németországban zsidó fiak által vannak teletömve. Ekkép csúszik be Juda a művelt és befolyásos osztályokba s uralja és nyomja a német népet. A legveszedelmesebb e mellett a zsidók kezeiben levő sajtó. Szónok felolvass egy pontot a bécsi „Neue Freie Presse” egyik számából, a hol egy zsidó a keresztény népeket nyíltan kigúnyolja, azt hirdetve, hogy ezeknek mind *rongysze-*

döböl kell majd állaniok, míg az egykori zsidó rongyszedők fiai lesznek az *uraik*. A ki a viszonyokat helyesen vizsgálja, az felfogja, minő magas jogosultsága van az antiszemitizmusnak, mert csakis ez tartóztathatja fel a zsidóságot és csakis az segíthet. S mióta komoly férfiak a mozgalom vezetését kezükbe vették, az antiszemitizmus a legörvendetesebb haladásokat teszi minden, még a műveit körökben is. Bár lenne az antiszemitizmusnak hatalma és eszköze a német népek a gyalázatos zsidó uralom alól való felszabadítására. Viharos tetszés jutalmazta a szónokot, a ki világos és élénk modorban szólt és mindenkiben azt az érzést keltette, hogy feladatának szent komolyságától áthatva van. A reá következő vitában *Schennerr* evangélikus lelkész Tauchából, emelt szót, hogy humorteljes módon s gyakran igazi drasztikus kifejezésekben az előtte szóló fejtegetéseit megerősítse s kiegészítse. Különösen *Glagau* Otto folyóiratának a megbecsülhetlen értékéről szólt, a mely páratlan anyagot nyújt a zsidókérdés tanulmányozására. A „Leipziger Zeitung” is egy valódi „arzenálja a politikai bölcseségnek”, s minden komolyabban gondolkodónak olvasásra ajánlható. A „Leipziger Tageblatt” ugyan nem mindig jellemes a magatartásában, de még mindig sokkal többet ér azon zsidó pizsoklapoknál, a milyenek nálunk is vannak. A „Leipziger Gerichtszeitung” és a „General-Anzeiger” olvasásától komolyan óva intünk mindenkét. Ezen Japok értenek hozzá, az aljas ízlésnek sikamlós és frivol előadás által hízelegni, és az alsó néposztályok között roppant szellemi és erkölcsi pusztítást vittek véghez. Megfoghatatlan, mikép választhat a német munkáspárt zsidó nagy tőkepénzeseket, mint *Singer* és *Sabor*, a „becsületes német munka” képviselőiül a birodalmi gyűlésbe. (Azért, mert a munkásvezetőket a zsidók megvásárolják. – Szerk.) De ebben is mutatkozik az alsó osztályok fogalomzavara, a melyek a zsidó sajtó és – zsidó pénz által félrevezettetnek.

Ezen szónok is élénk tetszést aratott, szavait egy Éljennel dr *Böckelre*, az antiszemitáknak a birodalmi gyűlésben levő előharczosára fejezvéen be.

A gyűlés a legszebb rendben folyt le, s hazafias dalok éneklése mellett, a reformerek és számos barátaik még sokáig együtt maradtak. *Frey* Tamás, ez a kitűnő német antiszemita író Lipcsében legközelebb egy német „Antiszemita katechizmust” adott ki, a mely máikét kiadást ért.

Franciaország.

— Parisban közelebb egy antiszemita lap indult meg Czíme: „L'expulsion des Juifs.” (A zsidók kiűzetése) Ha Franciaország ezt a jelszót megvalósítaná, ez által egy csapással jogos igénye lenne arra, hogy a civilizáció élén járjon.

— Tudvalevőleg a zsidóknak egyik divatos ambíciójuk, külföldi, habár exotikus országok konzuli állásait elnyerni, s aztán a konzuli egyenruhában pöffeszkedni és henczegni. Ezt tette *Erlanger* báró is, a hírhedt gründer s többszörös milliomos, a kinek sikerült magát párisi görög főkonzullá kineveztetnie. A főkonzul úr azonban konzulsága alatt is csak tovább svindlerkedett, s e közben *Noireton* francia ezredest is tönkre tette szédelő manipulációival. *Noireton* ezredes azonban nem úgy tett, amint a legtöbb ember, a kit valamely zsidó kifosztott a vagyonából, s a kik aztán a helyett, hogy boszút állának kifosztóikon, – hozzájuk men-

nek alázatosan könyörögni egy kis abfertigungért vagy alamizsnáért, hanem példás elégtételt vett magának a zsidó bárón, a „görög főkonzulon!” Ugyanis a görög király, fiával együtt június 17-én Parisból Londonba volt utazandó. Az indóházban megjelent a tiszteletére Erlanger báró is, a görög főkonzul. Alig érkezett meg oda, Noireton ezredes a király elé lép e szavakkal: „Felség, ez az ön főkonzula a legnagyobb gazember, a kit a föld hordoz! Engem meglopott, s én megígértem neki, hogy valahányszor összetalálkozom vele, felpofozom.” Alig ejtette ki e szavakat az ezredes, hatalmasan arczul ütötte a „főkonzul” urat, s lépté melléről a becsületrend jelvényét. Képzeltetni a görög király épülését az ő „főkonzula” fölött, a kinek az inába szállott a bátorság névze is, hogy Noireton ezredestől lovagias elégtételt vegyen; a mely eljárása miatt Erlanger „bárót” kilökték minden párisi társaságból. Nálunk Magyarországon beszélnek, hogy Erlanger báró beleavatkozott az idén a magyarországi képviselőválasztások dolgaiba is, magyarországi ügyvédét egyik antiszemita képviselő ellen rábírván a fellépésre, a mely fellépés azonban (furcsa játéka a véletlennek: *szinte június 17 kén!*) csúfos kudarcot vallott. Annál inkább jól esett neki a Noireton ezredes poflevele.

— A f. é. július 14-ki francia nemzeti ünnep reggelén Parisban, a Rothschild palota bejárata tele volt raggatva *fenyegető falragaszokkal* Rothschild ellen. Maholnap *Rothschild Alfonz* báró szintoly kényelmetlenül, sőt, tán *még sokkal kényelmetlenebbül* fogja magát érezni Parisban, a mint *Rothschild Nathaniel* báró máris érzi magát Bécsben. (L különben a f. é. januári füzetünkben „*A Rothschildok közelgő veszté*”-ről közölt Drumont-féle cikket.)

— *Drumont* Ede 117 kiadást ért világhírű munkáját, a „France Juive”-t illusztrálva is kiadja. A képes kiadásból az első füzet már megjelent pompás kiállításban. Mivel Drumont a magyar antiszemita előharcosok arczkepeit is hozni akarja művében, felkérjük a jelenlegi s volt országgyűlési antiszemita képviselőket, szíveskedjenek fényképüket Drumont úrhoz való elküldés végett, e füzetek szerkesztőjéhez mielőbb beküldeni.

Olaszország.

A pápa és a zsidókérdés. — Újabb időben, úgy látszik, a Vatikánban is mind határozottabb állást akarnak elfoglalni a zsidókérdésben. A félhivatalos „Osservatore romano” kevéssel ezelőtt a lap élén „Pubblicazione importante” (fontos irodalmi mű) cím alatt részletes közleményt hozott Marugg-nak a Sulkhan Arukh fordítását célzó, Baselban tervezett vállalatáról (1. „Svájcz”-nál) és lenyomatta azon közleményeket is, a melyek a német antiszemita katekizmusnak 187-189. lapjain olvashatók. — Nagy ideje is lenne, hogy a pápa végre közbeszólna, amint tisztéhez is tartozik, a kereszténységet és a keresztény népeket ellenségeik ellen megvédelmezni, s hogy közbeszólásával véget vetne annak a gyalázatos üzelemnek, a melyet több katolikus pap és főpap a zsidósággal való czimborasággal és a kereszténységnek elzsidósítása iránti törekvésével elkövet, s a kik mint a rossz pásztorok, a ragadozó farkasoknak prédaul dobják oda nyájaikat.

— A Rómában megjelenő „Voce della Verità” írja: „Jellemző dolog és tény, hogy azon francia kémek közül, a kiket a legutóbbi 17

év alatt Németországban lelepleztek és elfogtak, a zsidó elem túlnyomóságban van. Salomon ezredes (!), Vincenti-nek az előde, zsidó; Adlér, a ki Kraszewszkyt, a nagy lengyel költőt és Henschl először kihasználta s aztán pénzért feladta, szinte zsidó; Hirschhauer, Lásson, Kraftmeyer, Pistor, Reclus és Knipper hasonlag Izrael fiai.”

S v á j c z.

„*Sulkhan arukh* (téritett asztal) *vagyis a zsidóság szertartás- és törvénykönyve.*” Ez most leelőször lesz az eredetiből németre fordítva a „Theologumenon” egylet által, a legkiválóbb német és angol szaktudósok közreműködésével, s kiadva *Marugg* István által Baselben. Ez a rituálé és törvénykönyv, a melyben nemcsak vallási szabályok, hanem a tudománynak majdnem minden terére vonatkozó oktatások is foglaltatnak, az összes rabinusi irodalom quintessentiáját képezi, s a világ összes zsidóságának, már évszázadok óta, egyedül mérvadó vallási tan- és törvénykönyve. Egy lembergi zsidó lap e fölött így ír: „A *Sulkhan arukh* fordítását támogatni, a legnagyobb aljasságok és istentelenségek egyike. Mert, ha ez a fordítás be lesz fejezve, a mitől isten óvjon bennünket, az egy *olyan üldöztetést fog reánk hozni, a minő volt az, a melyet testvéreinknek Spanyolországban évszázadokon át szenvedniök kellett.*” Ennél jobb ajánlatban ugyancsak nem részesülhet egy munka, a mely oly sok filozofizmitának leveheti a hályogot a szemeiről. Mi a vállalatnak a legjobb sikert kívánjuk, de nem állhatjuk meg ez alkalomból, hogy meg ne emlékezzünk egy, a múlt években történt dologról. Ugyanis egy, Ausztriában megkezdett talmudfordítást tudvalevőleg a zsidóknak meghíúsítaniok sikerült, s ebben a dologban egy „híres” bécsi ügyvéd szerepet játszott. Valjón hasonló törekvések nem sikerülnek-e a szabad Svájcban is? – Az igazság azonban végre is csak ki fog derülni, habár a zsidók már oly régóta az orrunknál fogva vezetnek bennünket, úgy hogy a „keresztény állam” ebben a pontban már kezd komikus szerepet játszani.

Oroszország.

A londoni Times egy táviratban az oroszországi zsidók fogyásáról ír. E szerint a fogyás annak a rendszabálynak tudható be, melyet az orosz kormány az ország több részén a zsidók ellen foganatosított. Legújabb számítások szerint Péterváron férfit, asszonyt, gyermeket összeszámítva, összesen 10909 zsidó van. (Nálunk Budapesten százezer zsidó van. – Szerk.) A zsidók ellenében ismét egy újabb rendszabály van keletkezésben. Kitént ugyanis, hogy a felesküdt orosz ügyvédek öt száztólja zsidó s számukat most úgy akarják apasztani, hogy zsidót ezután csak abban az esetben esketnek föl ügyvédnek, ha az ügyvédi karból halál vagy lemondás által, egy-egy zsidó tag kidől.

– A *plocki* kormányzóságából a zsidók kivonulása bámulatos mérveket öltött. Egy hét se múlik el a nélkül, hogy csak magából *Flock* városából mintegy száz zsidó ki ne vándorolna. A kivándorlók legnagyobb része Hamburgba s onnét Amerikába megy.

Románia.

Moroiu C, a „Veteránul” antiszemita lap szerkesztője, Polichroniady J. a „Desceptarea” szerkesztője és Butculescu romániai antiszemita képviselő f. é. június 10-re a bukaresti törvényszék második osztálya elé

lőnek idézve a zsidók azon vádja miatt, hogy t. i. ők állítólag tudnak azon bombáról, a melyet a turn-szeverini zsidók állítása szerint, egy Olteanu nevű antiszemita, egy oda való lakos zsidónak a pinczéjébe hajított és pedig állítólag Moroiu utasítására.

A bomba, melyet a zsidók a törvényszéknél bemutatnak, – üres volt. Ha ezzel valaki merényletet akart volna elkövetni, vagy dynamittal vagy más robbanó anyaggal megtöltötte volna.

A zsidók tehát azzal vádolták az antiszemitákat, hogy ezt azért cselekedték, hogy megfélemlítsék őket.

Moroiu tagadta, hogy ismerné Olteanut. Polichroniady azonban ismerete Olteanut, azonban, tevé hozzá, az idő még nem érkezett el arra, hogy a zsidókra bombát vessünk.

Erre aztán az eljárás a nevezettek ellen be is szüntettetett.

— A romániai kormány eltiltotta a zsidókat dohányboltok tartásától.

— Románia szabadkőműves páholyai megújítottak egy 1881-ben hozott határozatot, mely szerint zsidó íiem vétethetik fel a páholyokba, és zsidó be nem teheti lábát azokba, még olyan se, a ki a szabadkőművességbe a külföldön felvétetett is.

— Az „Israelit' 43-ik száma írja: Mint a „Hebrew Standard” jelenti, egy bizonyos dr. Tauber József, egy romániai rabinusnak a fia, a ki egy ideig mint a londoni zsidómegtérítő társulatnak a misszionáriusja működött, újra visszatért a zsidó vallásra. Egy, a londoni püspökhöz intézett levélben, melyben e lépésnek okait fejtegette, hangsúlyozza azt, hogy missionáriusi tevékenysége alatt azt a tapasztalást tette, hogy *egy zsidó se téri át a keresztény vallásra meggyőződésből.*”

Ausztria.

Bécsben az antiszemitikus áramlat, a mely az ottani és pedig kiválóan a szabadelvű lakosság nagy részénél jelentkezik, a zsidóságnak nagy aggodalmakat okoz. Nemrég ott egész csendben az „Alliance Israelite” közgyűlést tartott, a mely behatóan foglalkozott ezzel a kérdéssel. Végül egy Scharf nevű zsidóújságkiadónak az indítványára egy külön bizottság alakított az antiszemita agitáció elleni támadás céljából. Feltűnő dolog, hogy e felől a közgyűlés felől, a mely pedig igen élénk volt, s a melyen a tagokon egy bizonyos megszeppenés volt észlelhető, az ottani lapokban csak futólagosan történt említés, tán azért, hogy az általános figyelmet fel ne keltsék.

— A Rothschild-csoport az osztrák pénzügyminisztérium által kibocsátott 30 millió frtnyi névértékű papíráradékot ápril 7-én 94¹/₂ árfolyamon vette át, a mely mellett csak 900,000 frtnyi csekélységet vágott zsebre nyereségképen.

— A zsidó szemtelenséghez íme még egy további adat. Tudvalevőleg közelebb Rudolf trónörökös Galicziában körutat tett. Midőn Krakkóban volt, az odavaló zsidók olyan tolokodó és szemtelenséges magaviseletet tanúsítottak irányában, hogy a fölött a lakosság körében általános felháborodás támadt, a mely utczaiz zavargássá fejlődött. Katonáságnak kellett közbelépnie a rend helyre állítására, a mely néhány zsidónak és lengyelnek letartóztatásával sikerült is.